

talte til ham om hans Moder, ja blot han selv kom til at tænke paa hende, blev han grebet af en saa heftig Bevægelse, at han næsten maatte anvende Vold paa sig selv for ikke at briste i Graad.

Bispen vedblev:

„Men lad nu mig, som Deres Moders gamle Ven — for det tør jeg nok kalde mig — lad nu mig give Dem et godt Raad, Hr. Hansted. Eller ... fortæl De mig hellere først, hvad De tænker paa, og hvorledes De i det hele stiller Dem til Spørgsmaalet om Deres fremtidige Stilling paa dette Sted. At De har fæstet Dem en Brud her ude, har jeg allerede erfaret gennem en privat Meddelelse, ligesom det er mig bekendt, at Deres Anskuelser og hele Deres Forhold til en vis begrænset Del af Menigheden i høj Grad har vakt Provst Tønnesens Misbilligelse. Vi staar altsaa her overfor en Konflikt af meget alvorlig Natur. Hvorledes har De egentlig tænkt Dem denne løst?“

Emanuel betroede aabent Bispen sine Hensigter; han fortalte om det lille Sted ude ved Stranden, som han tænkte paa at købe, og hvor han vilde leve som fri og uafhængig Agerbruger, idet han forøvrigt vilde virke som Præst og Lærer mellem sine Venner.